

Джек Лондон

Два голи юмрука

На яхтата „Самосет“ бяха направени големи приготовления за отпразнуването на Коледа. След като с месеци не се беше отбивала в никое цивилизовано пристанище, тя можеше да се похвали с твърде малко деликатеси в хранителните си припаси; въпреки това Мини Дънкан бе успяла да подготви истински пиршества както за каюткомпанията, така и за простите моряци.

– Слушай, Бойд – каза тя на мъжа си. – Ето това са двете менюта. За каюткомпанията: суров паламуд по туземски, супа от костенурка, омлет ала „Самосет“ . . .

– Това пък какво ще е? – прекъсна я Бойд Дънкан.

– Е, щом държиш да знаеш, намерих една кутия консервирани гъби и пакет яйца на прах, които бяха паднали зад шкафа, а има и други неща, дето ще влязат в този омлет. Но не ме прекъсвай. Варени ямс, пържено таро, салатата от авокади... ето на, видя ли как ме обърка! Освен това намерих последния фунт възхитителна сушена сепия. Ще има боб, печен по мексикански, ако успея да го набия в главата на Тойама, печена папайа с мед от Маркизките острови и накрая чудесна торта, тайната на която Тойама отказва да разкрие.

– Чудя се дали може да се забърка коктейл с тоя ром, дето го носим за разменна търговия? – мрачно промърмори Дънкан.

– А! Забравих! Ела с мен.

Жена му го хвана за ръка и го поведе през междинната вратичка към миниатюрната си кабина. Все тъй, без да го пусне, тя бръкна в отделениято за шапки в шкафа и измъкна малка бутилка шампанско.

– Това завършва менюто! – възкликна той.

– Чакай!

Тя бръкна пак и тържествено извади обковано със сребро плоско шише за уиски, вдигна го срещу светлината от илюминатора и те видяха, че в шишето

беше останала една четвърт от съдържанието му.

– От колко седмици вече го пазя – обясни Мини. – Има колкото за тебе и за капитан Детмар.

– Кажй-речи нищо за двама души – рече недоволно Дънкан.

– Щеше да има повече, но дадох една чаша на Лоренцо, когато беше болен.

– Можеше да му дадеш ром – шеговито изръмжа Дънкан.

– Такова гадно нещо! На един болен! Не ставай толкова ненаситен, Бойд. Дори се радвам, че няма повече, заради капитан Детмар. Като пие, винаги става раздразнителен. А сега чуй за вечерята на моряците.

Содени курабии, сладкиши, бонбони...

– Доста питателно, няма що!

– Хайде млъкни! Ориз с кърри, ямс, таро, паламуд, разбира се, голяма торта, дето я прави Тойама, прасенце...

– Е, и таз хубава! – възрази той.

– Няма значение, Бойд. След три дена ще бъдем в Ату-Ату. Освен това прасенцето е мое. Тоя стария главатар, как му беше името, го подари на мен. Ти, сам го видя. И още две консерви говеждо месо. Това е тяхната вечеря. Сега за подаръците. Ще чакаме ли до утре, или ще им ги дадем тая вечер?

– На Бъдни вечер, на всяка цена – отсъди мъжът. – Ще повикаме всички на палубата в осем часа; аз ще ги почерпя по чашка ром, а след това ти ще раздадеш подаръците. Хайде да се качим на палубата. Тук долу е задушно. Надявам се на Лоренцо да му е тръгнало по-добре с динамото; без вентилаторите няма да можем кой знае колко да спим тая нощ, ако трябва да останем долу.

Те минаха през малката каюткомпания, качиха се по стръмния трап и излязоха на палубата. Слънцето залязваше и времето обещаваше ясна тропическа нощ. „Самосет“, издул фок и грот от двете страни, се плъзгаше мързеливо с четири възла по спокойното море. От люка на машинното отделение долитаха удари на чук. Двамата се запътиха към кърмата, където капитан Детмар, сложил единия си крак на релинга, смазваше механичния лаг. На шурвала стоеше висок туземец от Южните морета по бяла долна риза и червена набедрена кърпа.

Бойд Дънкан беше чудак. Поне за такъв го смятаха приятелите му. Достатъчно състоятелен, за да няма нужда да прави нищо, освен това, което му доставя удоволствие, той беше решил да обикаля света по необичаен и най-неудобен начин. Между другото имаше свои схващания за кораловите рифове, беше абсолютно несъгласен по този въпрос с Дарвин, беше изразил мнението си в няколко монографии и една книга, а сега се беше върнал към любимото си занятие да кръстосва Южните морета с мъничка тридесеттонна яхта и да проучва образуването на рифовете.

Жена му Мини Дънкан също бе провъзгласена

за чудачка, понеже с удоволствие споделяше безцелното му скитане. Между всичко друго, през шестте увлекателни години на техния брак тя се беше изкачила с него на Чимборасо I, бе пропътувала през зимата три хиляди мили с шейни и кучета в Аляска, бе яздила на кон от Канада до Мексико, бе кръстосала Средиземно море с десеттонен йол и

бе гребала в кану от Германия до Черно море през сърцето на Европа. Те бяха двойка царствени скиталци, той – едър и широкоплещест, тя – дребна брюнетка, чиито сто и петнадесет фунта бяха изтъкани от воля и издръжливост, а освен това бяха приятни за окото.

Когато Дънкан купи „Самосет“ в Сан Франциско, тя бе търговска шхуна, но той направи преобразувания. Вътре я преустрои така, че трюмът се превърна в каюткомпания и кабини, след мидела по посока на кърмата бяха монтирани двигатели, динамо, хладилен агрегат, акумулаторни батерии, а далече към носа – цистерни за бензин. По необходимост екипажът ѝ бе малоброен. Бойд, Мини и капитан Детмар бяха единствените бели на борда, макар че Лоренцо, дребничкият и изпоцапан с грес механик, имаше частични претенции да е бял, тъй като беше португалски мелез. Един японец служеше като готвач, а китаец – като юнга. В първоначалния екипаж бе имало четирима бели моряци, но един по един те не бяха могли да устоят пред обаянието на люшналите се от палми острови на Южните морета и бяха заместени с островитяни. Затова сега един от мургавите моряци беше от Великденския остров,

—
' Чимборасо – угаснал вулкан в Еквадор, висок 6262 м. . п. р.

втори – от Каролинските острови, трети – от Пау-моту, а четвъртият бе великан самоанец. Сам той шурман, Бойд Дънкан делеше в морето като помощниккапитан вахтата с капитан Детмар, а от време на време и двамата заставаха на шурвала или като-наблюдатели. В случай на крайна нужда и Мина можеше да застане на шурвала и в такива критични моменти се показваше по-културна в управлението, отколкото туземците моряци.

Когато камбанката удари осем, всички се събраха при шурвала и Бойд Дънкан се появи с черна бутилка и канче. Рома поднасяше той лично, по половин канче на човек. Всеки един го гаврътваше, като кривеше лице от удоволствие, а след това силно-примляскваше в знак на одобрение, макар че питието беше достатъчно силно и достатъчно парливо, за да им изгори лигавиците. Пиха всички с изключение на Ли Гум, юнгата въздържател. След като извършиха този обред, те зачакаха следващия – раздаването на подаръците.

Щедро изваяни в полинезийски мащаб, с исполински снаги и огромни мускули, те по-скоро приличаха на куп деца, смееха се весело на разни дреболии и нетърпеливите им черни очи бляскаха на светлината на фенера, когато едрите тела се поклащаха при повдигането и

люшкането на кораба.

Мини извикваше всекиго по име и връчваше подаръците, като придружаваше това с по някоя подходяща забележка, която допълваше общото веселие. За всички имаше евтини часовници, сгъваеми ножове, смайващи набори от въдици, пресован тютюн, кибрит и разкошни парчета памучен плат за набедрени кърпи. Че те обичаха Бойд Дънкан, явно личеше от гръмогласния смях, с който посрещаха и най-малкия му шеговит намек.

Застанал на шурвала с бледо лице, капитан Детмар наблюдаваше и се усмихваше само когато собственикът на яхтата случайно погледнеше към него. На два пъти той напускате групата и слизаше долу, но оставаше там само по една минута. По-после, когато Лоренцо, Ли Гум и Тойама получаваха своите подаръци в каюткомпанията, той изчезна в кабината си още на два пъти. Защото не по друго време, а тъкмо в тоя час на веселие лукавият, който дремеше в душата на капитан Детмар, реши да се събуди. Може то и да не е било напълно грешка на лукавия, защото капитан Детмар, който от много седмици насам се беше радвал тайно на голяма бутилка уиски, беше избрал да я отвори именно на Бъдни вечер.

Беше още рано – двата удара на камбанката току-що бяха съобщили, че е девет часът, – когато Дънкан и жена му стояха до люка на каюткомпанията, взиращи се срещу вятъра, и разискваха възможността да си постелят да спят на палубата. Малко черно облаче, което се очертаваше на хоризонта, криеше в себе си заплаха за дъждовен шквал и те обсъждаха тъкмо това, когато капитан Детмар, тръгнал пак от кърмата, за да слезе долу, ги изгледа с внезапно подозрение. Той се спря и лицето му спазматично се сгърчи. После рече:

– Вие говорите за мен.

Гласът му прозвуча дрезгаво и в извикките се долавяше възбуда. Мини Дънкан се стресна, погледна застиналото лице на мъжа си, сети се как трябва да се държи и не проговори.

– Казвам, че вие говорехте за мен – този път почти с ръмжене повтори капитан Детмар.

Не залиташе, нито по някакъв друг начин се издаваше, че е пил, освен с гърченето на лицето.

– Мини, по-добре е да слезеш долу – тихо промълви Дънкан. – Кажи на Ли Гум, че ще спим долу. След малко тоя шквал ще измокри всичко.

Тя разбра намека и тръгна, като се забави само колкото с тревога да

изгледа продължително лицата на двамата мъже.

Дънкан продължи да пухка с пурата си, докато не чу през отворения люк гласа на жена си, която приказваше с юнгата.

– Е? – попита заповеднически Дънкан, тихо, но рязко.

– Казах, че вие говорехте за мене. Казвам го пак. О, аз не съм спял! Ден след ден ви виждах вас двамата да говорите за мен. Защо не дойдете да ми го кажете в очите? Аз зная, че вие знаете. И зная, че сте решили да ме уволните в Ату-Ату.

– Съжалявам, че се мъчите да забъркате такава Каша – спокойно му отвърна Дънкан.

Но капитан Детмар си беше наумил да предизвика разпрavia.

– Вие си знаете, че ще ме уволните. Смятате се за твърде добър, за да общувате с такива като мене... и вие, и жена ви.

– Бъдете любезен да не я намесвате в тая работа – предупреди Дънкан. – Какво искате?

– Искам да зная какво сте решили да правите.

– След сегашния разговор да ви уволня в Ату-Ату.

– През цялото време сте имали това намерение.

– Напротив, Към това ме принуждава сегашното ви поведение.

– На мен ли ще ги разправяте тия!

– Не мога да задържа на служба капитан, който ме нарича лъжец.

Капитан Детмар за миг се смути. Лицето и устните му се кривяха, но той не можеше да проговори. Дънкан хладнокръвно посмукваше пурата си и гледаше надигания се облак на шквала откъм кърмата.

– Ли Гум донесе пощата на борда в Таити – подхвана пак капитан Детмар. – Бяхме вдигнали котвата и отплавахме. Вие прегледахте писмата си. чак след като излязохме от пристанището и тогава вече беше твърде късно. Затова не ме уволнихте в Таити. О, зная! Аз видях дългия плик, когато Ли Гум се качи на борда. Беше от губернатора на Калифорния, то беше напечатано на горния ъгъл, всеки можеше да го прочете. Вие сте действували зад гърба ми. Някой от белите скитници моряци в Хонолулу ви е пошепнал и вие сте писали на губернатора, за да разберете. И това, дето ви донесе Ли Гум, е бил неговият отговор. Защо не дойдохте при мен като мъж? Не, трябвало е да правите справки тайничко, макар да сте знаели, че тая длъжност бе единственият ми шанс да стъпя отново на краката си. А щом прочетохте писмото от губернатора, веднага решихте да се отървете от мен. Четях го по лицето ви непрекъснато всичките тия месеци. Виждах и двама ви, от учтиви по-учтиви с мен през цялото време, да се криете по разни кътчета и да си говорите за мен

и за тая история във Фриско.

– Свършихте ли? – попита Дънкан напрегнато, с нисък глас.

Капитан Детмар не отговори.

– Тогава аз ще ви кажа едно-друго. Не ви уволних в Таити само заради тая история във Фриско-

Господ ми е свидетел, че вие достатъчно много ме предизвиквахте. Аз си мислех, че ако някой някога е имал нужда от случай да се реабилитира, този някой сте били вие. Ако не бяхте белязан, щях да ви уволня, когато научих, че сте ме обирали.

Капитан Детмар като че се изненада, понечи да го прекъсне, но промени решението си.

– Да вземем случая с калафатенето на палубата, с бронзовите пинти на кормилото, с ремонта на двигателя, с новия спинакергик, с новите висилки за лодките и поправката на велбота. Сметката на корабостроителницата подписахте вие. Тя беше за четири хиляди сто двадесет и два франка. Според редовните им тарифи тя не можеше да бъде нито сантим повече от две хиляди и петстотин франка...

– Ако вярвате на думите на тия крайбрежни шарлатани повече, отколкото на моите... – заговори дрезгаво капитанът.

– Спестете си труда да лъжете повече – продължи ледено Дънкан. – Аз я проверих. Повиках Флобен пред самия губернатор и дъртият нехранимайко призна, че е надписал хиляда и шестстотин франка. Каза, че вие сте го подучили. Хиляда и двеста сте взели вие, а неговият дял бил четиристотин и уреждането на сметката. Не ме прекъсвайте. Имам долу негова клетвена декларация. Още тогава щях да ви свалия на брега, ако няхахте вече лоша слава. Трябваше да ви се даде този шанс да заличите петното от името си или окончателно да пропаднете. Е, какво ще кажете за всичко това?

– Какво каза губернаторът? – грубо запита капитан Детмар.

– Кой губернатор?

– Калифорнийският. И той ли ви излъга, както всички останали?

– Ще ви повторя какво ми е казал. Каза ми, че сте били осъден по косвени улики; че благодарение на това сте били осъден на доживотен затвор вместо на обесване; че докрай сте поддържали решително своята невинност; че сте били черната овца на семейство Детмар от Мериланд; че те от девет кладенеца вода докарвали, за да бъдете помилван; че Държането ви в затвора било най-образцово; че той бил прокурор по времето, когато сте били съден; че след като сте излежали седем години, той отстъпил

пред молбите на семейството ви и ви помилвал и дълбоко в себе си не вярвал вие да сте убили Мак суини.

Настъпи мълчание, през това време Дънкан продължи да проучва приближаващия шквал, а лицето на капитан Детмар ужасно се гърчеше.

– Е, губернаторът греши – заяви той и отривисто се изсмя. – Аз наистина убих Макссуини. Аз наистина напих вахтения нея нощ. Аз пребих Мак суини до смърт в койката му; бих го с желязната свая, дето беше представена като веществено доказателство. Той не можеше да се отърве. Направих го на пихтия. Искате ли да знаете подробностите?

Дънкан го загледа с онзи странен поглед, с който човек гледа някакво чудовище, но не му отговори.

– О, мен не ме е страх да ви го разправа – продължи да се перчи капитан Детмар. – Свидетел няма. Освен това сега съм свободен човек. Помилвали са ме и, бога ми, никога вече не ще могат да ме натикат пак в тая дупка. С първия удар счупих челюстта на Макссуини. Той спеше по гръб. Само рече: „Боже мой, Джим! Боже мой!“ Беше смешно да гледаш как се клати счупената му челюст, когато го каза. След това го смазах... Хей, искате ли да знаете другите подробности?

– Това ли е всичко, което имате да кажете? – запита го в отговор Дънкан.

– Не е ли достатъчно? – сопна се капитан Детмар.

– Достатъчно е.

– И какво ще направите сега?

– Ще ви сваля на брега в Ату-Ату.

– А дотогава?

– Дотогава... – Дънкан млъкна за малко. Засилилият се вятър разроши косата му. Звездите над

главите им изчезнаха и „Самосет“ се отклони с четири румба от курса си в нехайните ръце на кормчията. – А дотогава освободете фаловете и си гледайте кормилото. Аз ще повикам моряците.

В следващия миг щквалът ги връхлетя. Капитан Детмар се втурна към кърмата, освободи намотаните фалове от нагелите и ги хвърли на палубата, готови за спускане на платната. Трима островитяни изскочиха от малката надстройка на бака; двама се спуснаха към фаловете и ги оставиха само на една намотка, а третият затвори люка към машинното отделение и включи вентилаторите. Долу Ли Гум и Тойама поставяха капациите на светлите люкове и закрепваха макарите за обтягане на въжетата. Дънкан свали и затвори капака на илюминатора към каюткомпанията и се позабави, докато първите капки дъжд го зашибаха по лицето

и „Самосет“ се понесе неударимо напред, като същевременно се наклони първо надясно, после наляво, щом поривите на вятъра издуха опнатите му платна.

Всички чакаха. Но нямаше нужда да свалят платната и да намаляват скоростта. Вятърът загуби силата си и тропическият дъжд се изля като из ведро върху тях. Чак тогава, когато опасността премина и каните се заловиха отново да навиват фаловете върху нагелите, Бойд Дънкан слезе долу.

– Всичко е наред – обади се той весело на жена си. – Само един напън.

– А капитан Детмар? – попита тя.

– Пак беше пил и толкоз. Ще се отърва от него в Ату-Ату.

Но преди да легне на койката си, Дънкан запаса на голо, под горнището на пижамата, тежък автоматичен пистолет.

Заспа почти моментално, понеже имаше дарбата лесно да се отпуска. Вършеше всичко с напрежение като диваците, но в същия миг, щом необходимостта преминеше, се отпускаше и умствено, и физически. Така той спа, докато дъждът все още се лееше на палубата, а яхтата забиваше нос и се люшкеше в развилнялото се от шквала море.

Събуди се с чувството, че се задушава и че му тежи главата. Електрическите вентилатори бяха спрели и въздухът беше горещ и спарен. Проклинайки наум всички Лоренцовци и акумулаторни батерии, той чу жена си да се размърдва в съседната кабина и да отива в каюткомпанията. Явно се беше запътила към по-свеж въздух, помисли си той и реши, че това бе добър пример, който да последва. Дънкан обу чехлите си, стисна под мишница възглавница и одеяло и тръгна подир нея. Тъкмо когато вече излизаше от каюткомпанията, корабният часовник в кабината започна да бие и той поспря да го чуе. Беше два след полунощ. Отвън се чуваше как скърца петата на гафела върху мачтата. „Самосет“ се клатеше и изправяше на вълните и платната му глухо пърпореха от лекия бриз.

Вече стъпваше на влажната палуба, когато чу жена си да изписква. Беше писък на изненада и уплаха, който тозавърши с плясък зад борда. Дънкан изскочи и

изтича на кърмата. В дрезгавата светлина на звездите различи главата и раменете на Мини да изчезват зад кърмата в ленивата попътна струя. м – Какво беше това? – попита капитан Детмар,

който стоеше на шурвала.

– Госпожа Дънкан – отговори Дънкан, дръпна спасителен пояс от

куката, на която беше закачен, и го хвърли зад кърмата. – Изнеси кливера надясно и застани срещу вятъра! – заповяда той.

И тогава Бойд Дънкан направи грешка: той се хвърли зад борда.

Когато изскочи на повърхността, зърна синята светлина на пояса, запалила се автоматично при падането му във водата. Дънкан заплува към нея и видя, че Мини вече бе стигнала там преди него.

– Здравей – рече той. – Искала си да се поразхладиш, а?

– О, Бойд! – беше нейният отговор и мократа ѝ ръка се протегна и допря неговата.

Поради отслабване на батерията или поради повреда синята светлина премигна и угасна.

Когато се издигнаха върху гладкия гребен на една вълна, Дънкан се обърна да погледне „Самосет“, който се открояваше като неясно петно в тъмнината. Не се виждаха светлини, но се чуваше тревожна глъч. Той долови гласа на капитан Детмар да надделява над виковете на другите.

– Да ти кажа, той съвсем не бърза иззмърмори Дънкан. – Защо не обръща? А, ето сега го прави.

Те чуха да дрънчат блоковете на гика при прехвърлянето на платното на другата страна.

– Това беше гротът – промърмори той. – Завъртял е наляво, а аз му казах надясно.

Те пак се вдигнаха на една вълна, и пак, и пак, преди да могат да различат далечната зелена десно-бордова светлина на „Самосет“, но вместо да остане неподвижна, което щеше да значи, че яхтата идва към тях, тя започна да пресича тяхното поле на зрение.

Дънкан изруга:

– Защо тоя дръвник отива натам? Нали има компас! Нали знае в коя посока се намираме!

Ала зелената светлина, единственото, което можеха да видят, когато се издигаха върху гребена на някоя вълна, все повече се отдалечаваше от тях, макар да отиваше срещу вятъра и да ставаше все

по-мъждива и по-мъждива. Дънкан се провикна високо няколко пъти и всеки път те долавяха много слабо гласа на капитан Детмар, който кряскаше

заповеди.

– Как би могъл да ме чуе в тая врява! – недоволствуваше Дънкан. д

– Той прави така, за да не може екипажът да те

чуе – отговори Мини.

Имаше нещо в спокойния ѝ глас, което привлече

вниманието му.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че той не се мъчи да ни прибере – продължи тя със същия сдържан тон. – Той ме хвърли зад борда.

– Да не грешиш?

– Как ще греша? Аз бях при гротвантите и гледах дали ни заплашва още дъжд. Той сигурно е напуснал щурвала и се е прокраднал зад мене. Бях се хванала с едната ръка за щага. Той дръпна ръката ми изотзад и ме хвърли зад борда. Много жалко, че не си го разбрал, иначе си щял да останеш на яхтата.

Дънкан изстена, но няколко минути не каза нито дума. Зелената светлина промени посоката си.

– Яхтата се обърна – изрече той. – Ти си права. Той нарочно обикаля около нас и застава срещу вятъра. Срещу вятъра те никога не ще могат да ме

чуют. Но чакай малко.

Той дълго време се провиква през една минута.

Зелената светлина изчезна и на нейно място се появи червена, което показваше, че яхтата пак се е

обърнала.

– Мини – каза той най-сетне, – много ми е

мъчно да ти го кажа, но ти си се омъжила за един глупак. Само един глупак можеше да се хвърли в

морето като мен.

– Какъв шанс имаме да бъдем приборани... от някой друг кораб, искам да кажа? – попита тя.

– Един на десет хиляди или на десет хиляди

милиона. Няма параход, нито търговска линия, която да минава през тая част на океана. А няма й китоловни кораби, които да кръстосват Южните морета. Може да попаднем на загубена търговска шхуна, тръгнала напреко от Тутуанга. Но аз случайно зная, че тоя остров го посещават само веднъж в годината. За нас шансът е един на милион.

– И ние ще заложим на тоя шанс – допълни тя смело.

– Ти си цяло чудо! – Той вдигна ръката и до! устните си. – А пък леля Елизабет винаги се е чудила какво съм ти харесал. Разбира се, ще заложим на тоя шанс. И ще спечелим като нищо! Да стане нещо друго би било немислимо. Да става каквото ще да става! Той свали тежкия пистолет от колана и го пусна! да потъне в морето. Колана обаче запази.

– Сега се мушни в пояса и се опитай да поспиш. Гмурни се.

Мини послушно се гмурна и изскочи вътре в люшката се кръг. Дънкан я завърза с ремъците, а след това с колана от пистолета, прехвърлен през едното рамо, се закопча за пояса отвън.

– Имаме достатъчно сили за целия ден утре – каза той. – Слава богу, водата е топла. Във всеки случай първите двадесет и четири часа няма да са, много мъчителни. И ако някой не ни прибере до съмване, ще трябва само да издържим още един ден и толкоз.

Половин час те мълчаха. Дънкан, отпуснал глава на ръката си, с която се бе уловил за пояса, като че ли спеше.

– Бойд – тихо го повика Мини.

– Мислех, че си заспала – изръмжа той.

– Бойд, ако не се отървем...

– Няма да ги приказваш такива! – прекъсна я неучтиво мъжът й. – Разбира се, че ще се отървем. В това няма никакво съмнение. Някъде в тоя океан има кораб, който държи курс направо към нас. Почакай и ще видиш. И все пак бих искал да имам в мозъка си радио. Сега аз ще пося, щом ти не искаш.

Но както никога, сънят му не идваше. След един час той чу Мини да се размърдва и разбра, че е будна.

– Слушай, знаеш ли какво си мислех? – попита тя.

– Не. Какво?

– Че ще ти пожелаая весела Коледа.

– Божичко! И наум не ми е дошло. Разбира се, днес е Коледа. Е, ще имаме още много Коледи. Ами ти знаеш ли аз какво си мислех? Колко жалко, че останахме без тая коледна вечеря. Почакай само, докато ми падне тоя Детмар! Ще му го изкарам през носа. И няма дори да е с желозна свая. Само с два голи юмука и нищо друго.

Въпреки шегите Бойд нямаше голяма надежда. Той знаеше добре какво значи шанс един на милион и без да изпада в паника, беше сигурен, че им остават броени часове живот, броени часове, които неизбежно щяха да бъдат безизходна, ужасна трагедия.

Тропическото слънце изгря в безоблачно небе. Не се виждаше нищо. „Самосет“ беше отвъд кръгозора им. Когато слънцето се издигна по-високо, Дънкан разкъса панталоните от пижамата си на две и направи груби тюрбани. Намокрени с морска вода, те отбиваха палещите лъчи.

– Като си мисля за тая вечеря, наистина ме хваща я.- оплака се той, когато забеляза по лицето на жена си да се изписва тревожно изражение. – И искам ти да си с мен, когато си уреждам сметката с Детмар.

Винаги съм бил против това жени да присъствуват на кръвопролитни сцени, но този случай е по-особен. Това ще бъде пердах! Дано не си разбия юмруците – добави той след кратко мълчание.

Дойде и отмина пладне, водата ги люшкаше в Центъра на малка, ограничена от полезрението им водна площ. Лекият полъх на замиращия пасат ги галеше и гладките талози на прекрасното лятно море еднообразно ги издигаха и спускаха надолу. Веднъж ги забеляза голяма птица и половин час обикаля около тях с величествен размах на крилете. Друг път огромен скат, двадесетина фута в диаметър, мина на няколко ярда от пояса.

По залез Мини започна да бълнува, тихичко, неразбрано, като бебе. Лицето на Дънкан се издължи, той я наблюдаваше и слушаше, а в ума си редеше планове как най-добре да сложи край на часовете на приближаващата агония. И така, докато премисляше, една голяма вълна ги издигна по-високо от друг път,

той обхвана с поглед морския кръгозор и видя нещо, което го накара да се провикне:

– Мини! Тя не отговори и Дънкан изкрещя името ѝ отново в ухото с всичките сили, които можа да събере. Очите ѝ се отвориха, в тях проблясваше съзнание,, смесено с унес. Той я запляска по ръцете и китките, докато болката от ударите не я свести.

– Ето го шанса един на милион – извика той. – При това е параход и държи курс право към нас Човек да не съм, ако това не е кръстосвач! Сетих

се! Това е „Анаполис“, който връща ония астрономи от Тутуанга!

Консулт на Съединените щати Лингфорд беше суетлив възстар господин и през двете години служба в Ату-Ату никога не беше се изправял пред такъв безпрецедентен случай, както изложеният му от Бойд Дънкан. Дънкан и жена му бяха оставени на Ату-Ату от „Анаполис“, продължил незабавно със своята група астрономи за Фиджи. – Това е бил хладнокръвен предумишлен опит за убийство – каза консулт Лингфорд. – Правосъдието ще предприеме необходимите мерки. Аз не зная как точно трябва да постъпя с капитан Детмар, но ако той дойде в Ату-Ату, бъдете сигурен, че спрямо него ще бъдат взети съответните мерки... ще бъдат взети. . . във.. . съответните мерки. Междувременно аз ще проуча закона. А сега няма ли вие и съпругата ви да останете на обед?

Дънкан тъкмо благодареше за поканата, когато Мини, която надзърташе през прозореца към пристанището, изведнъж се наведе напред

и подръпна! мъжа си за ръката. Той проследи погледа ѝ и видя „Самосет“, със свален наполовина флаг в знак на траур, да прибира платна и да пуска котва на някакви стотина крачки от тях.

– Ето го и моя кораб – каза Дънкан на консула. – А ето че са спуснали и баркаса и капитан Детмар се качва в него. Ако не греша в предположенията си, той идва да ви докладва за нашата смърт.

Лодката спря на белия бряг и като остави Лоренцо да човърка двигателя, капитан Детмар прекоси

пясъчната ивица и тръгна по пътеката нагоре към консулството.

– Нека ви изложи доклада си – каза Дънкан. – Ние ще минем в съседната стая и ще послушаме.

И през притворената врата той и жена му чува капитан Детмар с плачлив глас да си описва гибелта на собствениците на шхуната.

– Аз се завъртях и се върнах точно на това място – завърши той. – От тях нямаше и следа. Виках и виках, но не се чу отговор. Лавирах ту на единия, ту на другия галс цели два часа и след това останах на дрейф до съмване и тогава кръстосвах напред и назад с двама наблюдатели на мачтата. Това е ужасно! Аз съм съкрушен! Господин Дънкан беше прекрасен човек и аз никога не ще мога...

Но той не можа да завърши изречението си, защото в този миг прекрасният му работодател излезе насреща му, като остави Мини на вратата. Бледото лице на капитан Детмар преbledня още повече.

– Аз направих всичко възможно да ви спася, господине... – започна той.

Отговор му дадоха стиснатите юмуци на Бойд, два юмука, които се стовариха отядно и отляво върху лицето на капитан Детмар. Капитан Детмар залитна назад, задържа се на крака и се нахвърли с вдигнати ръце върху своя работодател само за да бъде посрещнат с удар право между очите. Този път капитанът рухна, като смачка под себе си и пишестата машина, когато се просна на пода.

– Това не е позволено – запелтечи Лингфорд. – Моля ви, моля ви да се въздържате.

– Ще платя щетите в кабинета – отговори Дънкан и в същото време стовари още няколко стиснати юмука върху очите и носа на Детмар.

Консулт Лингфорд подскочаше насам-натам в разтурията като мокра кокошка, докато мебелите в кабинета му ставаха на трески. Веднъж хвана Дънкан за ръката, но бе отхвърлен без дъх до средата на стаята. След това се замоли на Мини:

– Госпожо Дънкан, моля ви се, моля ви се, обуздайте съпруга си!

– Но тя, пребледняла и разтреперана, решително поклати глава и без да откъсва очи, продължи да наблюдава побоя.

– Това е нечувано! – провикна се консулт Лингфорд, като се мъчеше да се отдръпне от премятащите се тела на двамата мъже. – Това е оскърбление за правителството на Съединените щати! И то ще бъде взето под внимание, предупреждавам ви! О, умолявам ви да престанете, господин Дънкан! Вие ще го убиете. Моля ви се, моля ви! Моля ви се... Но трясъкът на разбиваща се висока ваза с пурпурни хибискуси го лиши от способността да говори, Настъпи момент, когато капитан Детмар не можеше вече да се изправи. Той застана на ръце и колена, помъчи се безуспешно да се вдигне, но се захлупи на пода. Дънкан побутна с крак стенещите останки.

– Нищо му няма – заяви той. – Това, което получи от мен, е същото, а дори и по-малко от онова, което е правил с много моряци. !

– Боже мой, драги господине! – избухна консулт Лингфорд, с ужас вперил очи в човека, когото беше поканил на обед.

Дънкан неволно се закикоти, но се овладя.

– Моля да ме извините, господин Лингфорд. Боя: се, че малко се поддадох на чувствата си.

Консулт Лингфорд преглътна и без да може да проговори, разсече въздуха с ръце.;

– Малко ли, драги мой? Малко? – най-после успя да изрече той.

– Бойд – тихо се обади Мини от вратата.

Той се обърна и я погледна.

– Ти си цяло чудо! – промълви тя.

– А сега, господин Лингфорд, аз свърших с него – каза Дънкан. – Предавам това, което е останало, на вас и правосъдието, й

– Това ли? – запита консулт с глас, в който; звучеше ужас.

– Това – потвърди Бойд Дънкан и мрачно погледна разбитите си юмруци.

КРАЙ

Jack London

Източник: <http://dubina.dir.bg>
Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 10 май 2003

Публикация:

Джек Лондон, Разкази и новели
Книгоиздателство „ГЕОРГИ БАКАЛОВ“, ВАРНА, 1987
Анелия Бошнакова, Сидер Флорин, преводачи, 1987
Борис Дамянов, Желяз Янков, Сидер Флорин, Тодор Вълчев, преводачи, 1963

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2243>]